

Κατρίνα Τσάνταλη

Το μικρό
ΑΓΟΡΙ
και τα
4 ΑΒΓΑ

 διόπτρα

Γράμμα προς τους γονείς και τους εκπαιδευτικούς ή όποιον άνω της ηλικίας των δεκατριών ετών αποφασίσει να διαβάσει αυτό το βιβλίο σε κάποιο μικρό παιδί.

Αγαπητέ αναγνώστη,

Με πολλή αγάπη θέλω να σου πω, όσο πιο περιληπτικά μπορώ, την ιστορία για το πώς αποφάσισα να γράψω αυτό το βιβλίο. Σε μία από τις παρουσιάσεις σε νηπιαγωγεία του πρώτου μου βιβλίου *Το Σοφάκι και ο Ντο*, ένα πανέμορφο κοριτσάκι τεσσάρων ετών μου δήλωσε έξαλλο (ευτυχώς μόνο αυτό) ότι δεν της αρέσει καθόλου. Όταν τη ρώτησα γιατί δεν της άρεσε, μου είπε ότι την ενοχλεί πολύ που το σκυλάκι, ο Ντο, είναι κατάμαυρο! «Και τι πειράζει; Γιατί δεν μας αρέσει; Παιδιά, βρίσκετε άσχημο τον Ντο;» ήταν οι ερωτήσεις μου στις οποίες, ευτυχώς, αντέδρασαν πολύ διαφορετικά τα υπόλοιπα παιδάκια. Εκτός από εκείνη τη μικρή που επέμενε. Και συνέχισε με την απίθανη ατάκα: «Ό,τι είναι μαύρο, βρομάει και είναι σιχαμένο». Δεν θα σας αναφέρω εδώ τον εξαιρετικά ενδιαφέροντα διάλογο που ακολούθησε...

Η μεγαλύτερη απάντησή μου είναι αυτό το βιβλίο. Για όλα τα παιδιά. Που πιστεύω τόσο πολύ πως είναι ζωτικής σημασίας να γνωρίζουν στην ψυχή τους, από μικρή ηλικία, ότι στην Αγάπη δεν χωράει πουθενά η διαφορετικότητα. Η διαφορετικότητα σε όλες τις μορφές της – γεωγραφική, οπτική, ιδεολογική...

Γιατί αβγά; Γιατί μπορεί κάθε παιδί να δει στην πράξη ότι του λέω την αλήθεια. Ποια αλήθεια; Μα φυσικά ότι όπως κι αν είμαστε εμείς οι άνθρωποι εξωτερικά, από όποιο μέρος του κόσμου κι αν ερχόμαστε, όπως κι αν έχουμε επιλέξει να ζούμε, σε όποιον θεό κι αν πιστεύουμε, ό,τι έχουμε επιλέξει να αγαπάμε... στην ουσία είμαστε όλοι ακριβώς το ίδιο. Κατάλαβες γιατί... αβγουλάκια;

Καλή ανάγνωση!

Με αγάπη και ευγνωμοσύνη
Κατρίνα Τσάνταλη

Ήτανε μια φορά κι έναν καιρό,
κάπου τώρα,
μη φανταστείτε πολύ παλιά... ένα αγόρι.
Ένα αγόρι μικρό...
που ήθελε να μάθει μεγάλα μυστικά,
σημαντικά.
Σημαντικά για εκείνον, για τη ζωή και για τον κόσμο όλο.

Έτσι, λοιπόν, το μικρό αγόρι
παρατηρούσε με προσοχή τα πάντα γύρω του.
Έκανε πολύ συχνά ερωτήσεις, για να μην έχει πολλές απορίες.
Και διάβαζε.
Διάβαζε πολλά βιβλία.
Αφού το άκουγε συχνά, που το λέγαν οι μεγάλοι:
«Με τα βιβλία μαθαίνεις, ταξιδεύεις και δυναμώνεις το μυαλό σου».
Και ήθελε το μικρό αγόρι
και να μάθει,
και να ταξιδέψει,
και να έχει δυνατό μυαλό.

Ένα πρωινό ήταν, θυμάμαι, που το μικρό αγόρι
έπαιζε στον κήπο του σπιτιού του.

Ήταν μια πραγματικά πανέμορφη μέρα.

Από αυτές που χαίρεσαι και χαμογελάς,
επειδή ο ήλιος λάμπει.

Και οι αχτίδες του χαϊδεύουν το πρόσωπό σου.

Και τα λουλούδια γύρω σου είναι ανθισμένα και μοσχομυρίζουν.

Και ακούς τα πουλάκια που κελαηδούν.

Αν τ' ακούσεις προσεκτικά,
έχουν τόσα τραγούδια να σου πουν.

Όλοι αυτοί ήταν λόγοι αρκετοί,
για να έχει το μικρό αγόρι
ένα χαμόγελο μέχρι τ' αφτιά
ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του.

Ας μην παρασύρομαι κι εγώ όμως
από αυτή την ομορφιά,
τον ήλιο,
τα λουλούδια,
τα πουλάκια...

Γιατί η αλήθεια είναι
πως θέλω πολύ να σας πω αυτή την ιστορία.

Την ιστορία αυτού του μικρού αγοριού
που συνάντησε σε αυτόν τον κήπο,
κρυμμένη σε έναν θάμνο,
τη χελώνα.

